

WIARUS POLSKI.

Wychodzi na wtorek, czwartek i sobotę z dodatkiem religijnym p. t.: „Nauka Katolicka“ i z dodatkiem humorystyczno-satyrycznym p. t. „Zwierciadło“. Przedpłata kwartalna na pocztę i u listowych wynosi 1 mr. 50 fen., a z odnośnieniem do domu 1 mr. 75 fen. „Wiarus Polski“ zapisany jest w cenniku pocztowym pod literą T. nr. 106. — W księgarni w Bochum 1 mr. 25 f. a z odnośnieniem do domu 1 mr. 75 fen.

MÓDL SIĘ I PRACUJ!

Za inseraty płaci się za miejsce rządka drobnego druku 15 fen. a za ogłoszenia zamieszczone przed inseratami 40 fen. Kto często ogłasza otrzyma odpowiedni opust czyli rabat. Za tłumaczenie z obcych języków na polski nie się nie płaci. Listy do Redakcyi, Drukarni i Księgarni należy opłacić i podać w nich dokładny adres piszącego. Rękopisów się nie zwraca. Nazwisk korespondentów bez ich upoważnienia nie wskazuje się.

Nr. 39.

Bochum, czwartek, 2 kwietnia 1896.

Rok 6.

Redakcyja, drukarnia i księgarnia znajduje się przy Maltheserstrasse 17a na dole. — Adres: Wiarus Polski, Bochum.

Rodzice polscy! Uczcie dzieci swe mówić, czytać i pisać po polsku! Nie jest Polakiem, kto potomstwu swemu niemiezyć się pozwoli!

Jeszcze teraz

można odnowić przedpłatę na drugi kwartał 1896 roku.

„Wiarus Polski“

wraz z bezpłatnymi dodatkami: „Nauką Katolicką“ i „Zwierciadłem“, kosztuje kwartalnie

1 mr. 50 fen.,

a z odnośnieniem do domu 25 fen. więcej.

Kto chce mieć wszystkie numery od początku kwartału, musi zapłacić na pocztę 10 fen.

Polacy na obczyźnie.

Prawdomówność.

II.

W przeszłym numerze wykazaliśmy, jak niesłusznie O. Andrzej zarzucił kłamstwo panu Piotrowskiemu, prezesowi Tow. błog. Bronisławy w Wiemelhausen, dziś zaś zamieszczamy list p. Zalisza, o którym nam O. Andrzej pisze co niżej:

„Der Barbara-Verein schrieb uns 1) er habe garnichts mit den Resolutionen gemeinschaftlich; 2) verkündigte dann wieder im „Wiarus“, er hätte sie angenommen, und vor 14 Tagen erklärte 3) Salisz wieder dem Probst Harbort der Verein hätte nichts mit den Resolutionen gemein.“

Po polsku brzmi powyższy ustęp:

„Towarzystwo Barbary pisało nam, 1) że nie ma nic wspólnego z rezolucjami; 2) ogłosiło znów potem we „Wiarusie“, że je przyjęło, a przed 14 dniami oświadczył 3) Salisz znów proboszczowi Harbortowi, że towarzystwo nie ma z rezolucjami nic wspólnego.“

Zapytywaliśmy p. Zalisza, jak właściwie rzecz się ma, na co otrzymaliśmy następujący list:

Bochum. Szanowna Redakcyo! Na łaskawe zapytanie w sprawie zarzutów czynionych mi przez O. Andrzeja odpowiadam co następuje: **Nie zgadza się z prawdą** twierdzenie O. Andrzeja, jakoby Towarzystwo św. Barbary pisało do OO. Franciszkanów że nie ma z rezolucjami bochumskimi żadnej wspólności.

Pisałem wprawdzie list do O. Wilhelma, ale o tem, jakoby Tow. św. Barbary nie miało żadnej wspólności z rezolucjami, nie pisałem, albowiem towarzystwo rezolucyje przyjęło.

Przypuszczam że O. Andrzej mego listu wcale nie czytał. Jeżeli go zaś czytał to nie mogę pojąć, gdzie O. A. znalazł w mym liście twierdzenie, że Tow. św. Barbary nie ma żadnej wspólności z rezolucjami.

Rezolucyje podpisał mój poprzednik w urzędzie prezesa, a przy objęciu urzędu stawiłem wniosek, ażeby o rezolucjach więcej nie wspominać, kiedy raz przez towarzystwo zostały przyjęte, boć to nie miałyby najmniejszego celu, ażeby o jednym i tem samem w koło rozprawiać. Członkowie na mój wniosek się zgodzili i to zostało też w sprawozdaniu z walnego zebrań ogłoszone we „Wiar. Pol.“.

To samo, com pisał do O. Wilhelma, powiedziałem także do ks. prcb. Harborta.

Jak Szan. Redakcyja z tego, co napisałem, przekonać się może, wyrządził mi O. Andrzej wielką krzywdę, jeżeli mnie jako kłamcę przedstawia, bo to, co mówiłem i pisałem, jest prawdą. Jeżeliby Szan. Redakcyja mogła mój list wydrukować, to bardzo o to proszę. Mam też nadzieję, że O. Andrzej wyrządzoną mi krzywdę naprawi. Nadmieniam jeszcze, że O. Andrzej także do Towarz. św. Barbary nadesłał przez trzecią osobę list, w którym mi te same niesłuszne zarzuty czyni. — Z szacunkiem

Stanisław Zalisz.

Sądzimy, że z naszej strony nic do powyższego wyjaśnienia p. Zalisza dodawać nie potrzebujemy.

Odpowiedź na petycję polskich rodziców w Gdańsku do Najprzew. księdza Biskupa chełmińskiego.

Rodzice tych polskich dzieci, które już chodziły na przygotowawczą do Sakramentów świętych naukę religii, której im udzielał po polsku ksiądz Majka, a który, po przeniesieniu tegoż do Dzierżazna, napróżno kolatali u gdańskich księży proboszczów, aby dzieci ich mogły nadal naukę tę po polsku pobierać, udali się z prośbą do Najprzew. ks. Biskupa. Na prośbę swoją otrzymali — według „Gaz. Gdańskiej“ — następującą odpowiedź i to po niemiecku:

„Pelplin, dnia 14 marca 1896.

Na podanie z dnia 6 z. m. odpowiadamy Panu i innym wnioskodawcom, że wedle zarządzenia Jego Biskupiej Mości naszego Najprzewielebniejszego Arcypasterza w sprawie przez Pana wniesionej ma znaczenie ta sama decyzja, która już w kilku przypadkach nadeszła na zażalenie rodziców, że wbrew ich woli dzieci ich do udziału polskiej nauki przygotowawczej do Komunii św. zostały zmuszone, nastąpiła. W ostatnich przypadkach zaznaczono jako podstawę, że najpierw życzenie rodziców winno wchodzić w rachubę, że jednak, jeśli proboszcz się przekona, iż dziecko w języku, w którym wedle życzenia rodziców naukę religii pobiera, tylko w sposób niedostateczny i z małym skutkiem korzystać może, proboszcz może dziecko wziąć do tego oddziału, w którym ono z nauki przygotowawczej do Sakramentów św. z większym skutkiem i z lepszym zrozumieniem korzystać jest w stanie, ponieważ obowiązkiem i zadaniem duchowieństwa jest nauki religii, ale nie nauki języka udzielać. Tego rozstrzygnięcia Jego Biskupiej Mości należy się i w tutaj zachodzących przypadkach trzymać i takowe tamtejszym proboszczom ku przestrzeganiu przekazano.

Lüdtke (oficyał).“

Jak widzimy z powyższej odpowiedzi — pisze dalej „Gaz. Gd.“ — Najprzew. ks. Biskup rozporządził, aby uwzględniano wolę rodziców, ale ponieważ „obowiązkiem i zadaniem duchowieństwa jest udzielać nauki religii, a nie nauki języka“, a księża proboszczowie, wzięwszy na spytki załęcznione dzieci, przyszli do przekonania, że owe dzieci polskie rzekomo dobrze umieją po niemiecku i że lepiej rozumieją naukę religii w niemieckim niż w polskim języku — więc prawdopodobnie wszelkie zabiegi rodziców polskich spełzną na niczem.

Rodzice natomiast wręcz są przeciwnego przekonania i twierdzą, że dzieci ich dostatecznie mówią i czytają po polsku, że więc księża proboszczowie wcale a wcale turbować się nie potrzebują o naukę polskiego czytania, że dzieci ich mówią pacierz i modlą się w domu w ogóle po polsku, że pojęcia niemieckie, niemiecki pacierz, niemieckie modlitwy, niemieckie śpiewy są ich dzieciom zupełnie obce. Dziwi się też, jak być może, iż księża proboszczowie po kilku pytaniach stawionych załęcznionym dzieciom mogli tak dobrze je zbadać, że po niemiecku mówią lepiej niż po polsku, choć prawdą jest, że dawniej pozwolili je ks. Majce uczyć religii św. po polsku, że ks. kan. Stengert polecił nawet dwoje z tych dzieci z swej parafii uczyć dalej ks. wikaremu po polsku. Zkądże więc naraz ta zmiana?

Ponieważ rodzice polscy nie mogą przenieść na sumieniu krzywdy dziejącej się ich dzieciom, przeto zamierzają ponownie udać się z prośbą do Najprzew. ks. Biskupa.

Towarzystwo Pomocy Naukowej dla Prus Zachodnich.

Sprawozdanie Towarzystwa Pomocy Naukowej dla Prus Zachodnich wykazuje w roku bieżącym mniejszy dochód, niż w dawniejszych latach. Przyczyny smutnego objawu tego są według sprawozdania rozmaite:

Ubytek członków zamożniejszych i zastój a nawet cofanie się dochodów rolniczych, które nie pozwalają naszemu prawie tylko z rolnictwa żyjącemu społeczeństwu materialnie się podnieść, a przemysł jeszcze nie wzmógł się do tego stopnia, aby wyrównać szczyby powstałe pomiędzy obywatelstwem.

Przez cały szereg lat istnienia swego umożliwiło Towarzystwo niejednemu uczniowi dojść do zamierzonego celu, ale niestety nie od wszystkich dawniejszych stypendyatów doznaje ono poparcia. Wielu zapomina prędko o doznanych dobrodziejstwach i nie tylko nie stara się po dojściu na stanowisko o pozyskanie Towarzystwu członków, ale nawet od siebie ani szelągkiem go nie popiera.

Przychód Towarzystwa w roku ubiegłym wynosił:

Składki zwyczajne z powiatów: brodnickiego 372 mr., chełmińskiego 320 mr., chojnickiego 302 60 mr., człuchowskiego 74 mr., gdańskiego 192,05 mr., kartuskiego 112,98 m., kościerskiego 273,50 mr., lubawskiego 351,50 m, starogardzkiego 505 m., świeckiego 219,40 mr., sztumskiego 408 mr., toruńskiego 852 m., tczewskiego 6,05 m., tucholskiego 12 m., wąbrzeskiego 262 mr., wejherowskiego 70 mr., złotowskiego 184,20 m., nie z Prus Zachodnich 34 m. — Ogółem od 669 członków 4702,38 m. Datki nadzwyczajne wynoszą 632,16 m. Procenta od kapitałów Towarzystwa 2012,91 mr.

Wpłynęło w r. 1895 7347,44 mr. Remanent z roku 1894 wynosi 2820,07 mr. Cały dochód wynosi 10,167,52 mr.

Rozchód. Pomoc otrzymało: 7 medyków 1300 m., 3 prawników 675 m., 3 weterynarzy 525 m., 8 techników 1225 m., 6 teologów 350 mr., 2 aptekarzy 135 mr. Razem na akademików wydano 4210 marek. Na gimnazyastów wydano 2928 mr. Na 1 ucznia preparandyi wydano 15 mr.

Administracja 472,60 mr. Cały rozchód wynosił 7647,40 mr.

Porównanie:

Dochód 10.167,52 mr.
Rozchód 7.647,40 mr.

Remanent 2.520,14 mr.

Studia ukończyli w roku 1895 następujący stypendyaci: a) akademickie: Neumann, Meyer, Kopicki; b) gimnazjalne: Heese, Stock, Filarowski, Kopaczewski, Łowicki, Lewandowski, Janowski, Plichta.

Do dyrekcji Towarzystwa należeli w roku 1895: pp. Słaski Ludwik z Torunia jako prezes, ks. dziekan dr. Pobłocki jako zastępca prezesa, Rybiński Leon, Szaniecki Michał, Parczewski Erazm, Donimirski Jan, Kalkstein Michał, Stefański Paweł, dr. Czapla z Chelmu, jako sekretarz i główny kasyer.

„Lieb Vaterland magst ruhig sein“.

Pod powyższym tytułem pisze „Germania“ z powodu zakazu, jaki wojskowym kapelom w Poznaniu wydano z Berlina, wedle którego nie wolno im już grywać polskich melodyj, co następuje:

„Bardzo dobrze“ mówią „praniemcy“ pochodzenia wendyjsko-serbsko-niemieckiego na wschodzie Łaby, którzy cierpieć nie mogą Polaka — chyba, że on jest robotnikiem, który zmuszony jest zadowalać się lichą płacą i złem obchodzeniem się z nim. Tak, jeżeli sprawa jest z polskimi robotnikami, którzy dostarczają tym Polakożercom chętnych i taniach rąk do pracy, wtedy — ba wtedy jest to zupełnie coś innego, wtedy mogą Polacy z Królestwa i Galicji odrabiać pańszczyznę a praniemieccy właściciele dóbr w dzielnicach z polską ludnością chętnie ich przyjmują. Non olet! nie cuchnie! Ale „polskie melodye“, grane przez wojskową kapelę? Nie, tego nie może niemieckie ucho wysłuchać ani znieść. Trzeba jednakże być konsekwentnym i dla tego powinny być wyrzucone z programu tańców polonez, polka z mazurką i bez niej, boć przecież to bezwzględnie „polskie melodye“, z niemieckich śpiewników trzeba wykreślić pieśni, które się śpiewa wedle melodyj polskich, dalej zakazać trzeba utwory także pewnych poetów niemieckich, które odnoszą się do Polaków — wogóle wszystko, zakazaćby trzeba, co przypomina Polskę i polskie melodye i wszystko to spalić na „gorejącym stosie“. Przedewszystkiem pod najsroższą karą nie powinno być wolno śpiewać „Jeszcze Polska nie zginęła“ a przy pieśni „Boże coś Polskę“ powinna być zupełnie wykluczona podobieństwo między „Boże“ a ministrem oświecenia panem Bosse. Czyż dalej mamy pisać satyrę? Pewnie nie potrzeba. Jednakże w tem leży największa ironia, że wojskowe kapele otrzymały zakaz ów po głosowaniu, przez które polscy posłowie w parlamencie niemieckim, dzięki przymusowi frakcyjnemu, sprawili, że projekt wojskowy przeszedł. Mądrzej głowie dość na słowie.“

Ziemie polskie.

• Z Prus Zach., Warmii i Mazur.

Toruń. W „Gaz. Toruńskiej“ czytamy: „Dyrektor pewnego domu obłąkanych prosił proboszcza, do którego parafii zakład ten należy, o objęcie duszpasterstwa nad katolickimi waryatami, pod warunkiem jednak, że nauka, przemowy i t. d. będą po niemiecku, ponieważ wszyscy chorzy tyle posiadają znajomości języka niemieckiego, iż z pożytkiem w tymże języku nauk słuchać mogą. Proszący dodał mimochodem tę jeszcze uwagę, że na innym miejscu zgodził się na ten warunek proboszcz katolicki.

Na tak dziwne żądanie odpowiedź nie mogła być inną, jak tylko odmowną, a odmowę uzasadniono między innymi i tem, że przecież każdy duszpasterz w sumieniu jest obowiązany po polsku do Polaków a do Niemców po niemiecku przemawiać, jeżeli nauki jaki owoc przynosić mają, tudzież, że przemówienia w ojczystym języku chorych także na ich umysł skolatany korzystnie oddziaływać będą.

Z faktu wzmiankowanego widać, iż w oczach niektórych panów język niemiecki jest wszechlekiem na wszystkie choroby duszy i ciała.

Pelplin. Przeniesieni zostali księża wikaryusze: ks. Antoni Dylewski z Wiela do

Kiszewy, ks. Bronisław Katlewski z Brus do Wiela, a ks. Franciszek Okoniewski z Lalków do Brus. Co do nowowyświęconych, to zmieniony jeden dekret o tyle, że ks. Piotr Dunajski ustanowiony wikaryuszem nie w Raciążu lecz w Lalkowicach.

Człuchów. Ks. Melz został w ubiegłym poniedziałek uroczystie wprowadzony jako proboszcz.

Pelplin. W sobotę dnia 28 marca ks. regens Rosentreter otrzymał od fakultetu monasterskiego tytuł „doktora św. teologii“. W niedzielę był 25-letni jubileusz jego profesora.

Chelmno. Według sprawozdania uczęszczało do miejscowego gimnazjum 244 uczniów, z tych 172 katolików, 54 ewangelików i 18 żydów. Z 21 abiturjentów z całego roku poświęciło się 12 katolików stanowi duchownemu. Dla uczniów katolickich odbywało się nabożeństwo w kościele gimnazjalnym 3 razy tygodniowo. Ogólny stan zdrowia był zadowalający; w czerwcu r. z. utonął we Wiśle wyższy sekundaner Marcin Bonin. — Nowy rok szkolny rozpoczął się 14 kwietnia o godz. 8 mej rano. Wybór pensji dla pozamiejscowych uczniów podlega poprzedniemu zezwoleniu dyrektora.

Chelmża. Nauczyciel Winkler z Lisewa otrzymał 100 marek od reencji za skuteczne nauczanie języka niemieckiego. Będzie miał na święta na „Wurst und Bier“.

• Z Wiel. Ks. Poznańskiego.

Margonin. Za wieś Margoninkę zapłacił rząd pruski z funduszu hanowerskiego dwa miliony 314 tysięcy marek. Latem wzniesionych tam zostanie kilka budynków. — Zbankrutowało tu dwóch większych dzierżawców na dobrach Prochnowskich tuż przy Margoninie. Obaj są Niemcy i obaj zarwali grubo kupców i rzemieślników z Margonina.

Folwark Cegielnia, w powiecie wrzesińskim położony, obejmujący 400 mórg obszaru a należący do właścicielki pani Szulc, sprzedany został na parcelację za 64,000 mr. Parcele już w znacznej części nabyto i można je jeszcze nabywać.

Kruszwica. Hakatyści w Kruszwicy odbyli walne zebranie dnia 22 czerwca. Wedle opisu, jaki naoczny świadek umieszcza w „Dzienniku Kujawskim“, to członkowie tamtejszej filii odznaczają się nielada zażartością na Polaków. Przewodniczył nadleśniczy Heine z pod Strzelna, był i pastor z Kruszwicy. Korespondent dodaje, że w całej Kruszwicy i okolicy nie ma prawie Niemca, któryby nie należał do bractwa H. K. T., że są między nimi i urzędnicy polskich chlebobawców. Korespondent obiecuje przy sposobności podać ogłoszenie nazwisk uczestników.

• Ze Ślązka czyli Starej Polski.

Lubliniec. J. Em. ks. kardynał Kopp przybędzie do naszej parafii w maju.

Oleśnica. Kat Reindel ściał 25-go bm. małżonków Hunger, którzy zamordowali wycuźniczkę Hein.

Świętochłowice. Szmelcerz Poloczek z Królewskiej Huty czyścił w hucie Falwa piec, stojąc na wysokiej drabce. Ponieważ przytem wdychać musiał ulatniające się z pieca gazy, zakołowrociło mu się w głowie i spadł i drabki. Dopiero po jakimś czasie znaleziono go na ziemi, zabrano się zaraz do cuczenia i w końcu przywrócono go do życia.

Królewska Huta. W „Gazecie Opolskiej“ czytamy:

„Nowa „Gazeta Katolicka“, założona w Król. Hucie, ogłosiła, że na głównego jej redaktora został powołany z polecenia (!) Najprzew. ks. Biskupa Koppa ks. Hytrek. „Schl. Volksztg.“ czytywana przez ks. Biskupa prostuje tę wiadomość; donosi mianowicie, że ks. Hytrek bawił dłuższy czas za granicą, a ponieważ teraz prosił o przyjęcie z powrotem do dycecyji wrocławskiej, więc J. E. ks. Kardynał odnośnego pozwolenia udzielił. Z naczelnym redaktorstwem ks. Hytrka w nowej gazecie nie ma oczywiście — tak pisze „Schl. Volksztg.“ — ten arcybiskupski akt nic do czynienia. „Schl. Volksztg.“ nadmienia, że donosi o tem, aby zapobiedz nieporozumieniom.

Wyjaśnienie to jest oczywistym dowodem, iż „Gaz. Katol.“ nieprawnie powołała się na powagę J. Em. ks. Kardynała. Myśmy z góry powątpiewali o tem, aby nasz Najprzew. ks.

Biskup mógł uważać za dobre i pożyteczne zasłaniać swoją powagą podobne partyjne przedsięwzięcia. Byliśmy bowiem przekonani, i to przekonanie nas nie omyliło, że nasz Najprzew. Arcypasterz stoi ponad partiami, których przeciwnictwa chyba tylko wtenczas mogłyby go do stanowczego wystąpienia spowodować, gdyby wzgląd na rzeczywiście zagrożone sprawy Kościoła w ostateczności tego wymagał.

Wiadomości ze świata.

Do Berlina przybyła deputacja Litwinów z Wschodnich Prus celem uzyskania posłuchania u cesarza i przedłożenia mu próby o większe uwzględnienie nauki języka litewskiego w szkołach ludowych. Cesarz nie miał jednak czasu na przyjęcie deputacji, ponieważ właśnie wybierał się w podróż na południe. Przyjmowali ją minister Bosse i dyrektor ministeryalny Kügler. Pisma berlińskie powiadają, że minister Bosse przyjął ową deputację, składającą się z sześciu osób „bardzo życzliwie“, a pan dr. Kügler miał odbyć z nią długą konferencję.

Przeciw uwzględnieniu słusznych żądań językowych ludności litewskiej rozpoczęła się już agitacja po pismach bismarkowskiego znaku, jak „Berliner Neueste Nachrichten“ i „National-Zeitung“, których wywodami nie warto się zajmować, ponieważ wszelkie argumenta rozsądku i sprawiedliwości nieprzystępne są mózgom, porażonym nieuleczalną chorobą szwiznizmu.

Berlin. Wielkie wrażenie wywołała w kołach kupieckich publikacja pewnego oficjalnego dziennika badńskiego propozycja komisji parlamentarnej, zajmującej się statystyką robotniczą. Otóż komisja uchwaliła podobno, że wszystkie sklepy i w ogóle otwarte interesy będą musiały być zamykane nawet w zwykłe dni o godzinie 8-mej wieczorem, z małymi wyjątkami dla pojedynczych części kraju lub też niektórych gałęzi handlu. Stowarzyszenie berlińskich kupców i przemysłowców uchwaliło skutkiem tego odbycia wielkiego zebrania, które ma zaprotestować przeciwko tego rodzaju przepisom.

W Konstantynopolu przedsięwzięto w ostatnich dniach bardzo liczne aresztowania Turków, będących w porozumieniu z rewolucyjnymi komitetami w Londynie i w Paryżu oraz z ich organami. Pewien wysoki urzędnik cywilny i lekarz wojskowy oraz znaczna liczba oficerów skazani zostali na wydalenie z kraju. Wielu z nich zostało aresztowanych, ponieważ denuncyowano ich, że otrzymują rewolucyjne dzienniki tureckie, wychodzące za granicą. Wypadki te wywołały w szerokich kołach wielkie wrażenie.

Nowy Jork. „New York Herald“ donosi z Havany, że powstańcy zdobyli fortecę Pinar del Rio. Ochotnicy, którzy przybyli na okręcie „Bermunda“, wzięli udział w zajęciu miasta z przywiezionymi działami. Powstańcy zapalili wiele gmachów i cofnęli się.

Carogród. Książę Ferdynand złożył onegdaj eksarsze wizytę. Sułtan nadał prezesowi bułgarskich ministrów Stoilowi order Osmania w brylantach, a ministrowi wojny Petrowowi order Medzidzie.

Z różnych stron.

Wattenscheid. Rektorem w Günnigfeld zostać ma ks. wikary Bremer z Brüllinghausen w powiecie Soest. W miejsce ks. wikarego Tebbe przyjdzie do Wattenscheid ks. wikary Obermeyer.

Bickern. Ks. kapelan Hengsbach przesiedlony został do Magdeburga.

Arnsberg. 30 marca w nocy spadło tu dużo śniegu.

Wattenscheid. Na cesze „Carolinenglück“ okaleczał górnik B. Treuhold.

Herne. Ks. kap. Balzer opuści krótko świętuch naszą parafię i uda się do Günne przy Soest.

Lille. Kościół Zbawiciela spalił się w nocy 29 z. m. doszczętnie; graniczący z nim szpitalik został znacznie uszkodzony. Chorzy znajdujący się w szpitalu zostali ocaleni. Obiega pogłoska, że trzech z nich wskutek przestraszenia umarło. Pożar mieli spowodować robotnicy w skutek nieostrożności.

BRACIA ALSBERG,

Telefonu nr. 143. **Wattenscheid.** Telefonu nr. 143.

Zupełna wyprzedaż z powodu przebudowy.

Nasze składy zostały na wiosnę i lato zaopatrzone i zawierają w najlepszym wykonaniu tak wielki wybór nowości, że nas w tem nikt przewyżżyć nie może. Tylko przez naszą ścisłą rzetelność, jako też z powodu niskich cen wskutek wielkiego obrotu i z powodu naszego wyłącznie wielkiego wyboru, uzyskał nasz skład **teraźniejszą** objętość, która nas zmusza do budowy nowych składów.

Naszą pierwszą zasadą jest:

Sprzedaż wszystkich towarów po cenach najtańszych.

Firma: **Gebr. Alsberg** posiada w 32 miejscowościach we wszystkich stronach Niemiec wielkie składy, pod kierownictwem własnego domn zakupna w Kolonii.

Firma: **Gebr. Alsberg** jest z powodu tej łączności w stanie wszelkie potrzeby w kraju i za granicą zaspokajać bez pośredników.

Firma: **Gebr. Alsberg** stoi z powodu tanioci na pierwszym miejscu.

Nasze **teraźniejsze** znacznie zniżone ceny wyprzedaży są wyraźnie niebieskiem pismem obok cen dotychczasowych oznaczone.

Zupełna wyprzedaż

z powodu zwinięcia interesu.

Gebrüder Herz, Witten

(Bracia Herz, Witten).

Nasz skład towarów łokciowych i modnych istniejący od lat 30 zamierzamy **zupełnie zwinąć** i dla tego urządzamy zupełną

wyprzedaż.

Wszelkie artykuły sprzedajemy po zniżonych cenach.

Wszelkie artykuły jako to:
**materye na suknie,
ubrania dla mężczyzn,
bukskiny,
Płaszcze dla kobiet i dzieci,
Pościel itd. itd.**

Możliwie najlepsza sposobność zakupna całych wypraw.

Nowości sezonowe sprzedajemy po cenach dotąd niebywałych.

Ceny wyprzedaży są obok cen dotychczasowych niebieskim ołówkiem wyraźnie wypisane.

Witten,
Bahnhofstrasse 9.

Gebrüder Herz.

Witten,
Bahnhofstrasse 9.

Uwaga. Nasze lokale z całkowitem urządzeniem można wydzierżawić.